

KIZIL KÜRE

ZÜBEYİR TOKGÖZ

Resimleyen
Emre Karacan

KELEBE

Zübeyir Tokgöz

1971 yılının sıcak bir Haziran gününde dünyaya gözlerini açtı. Çocukluk yıllarında yaz gecelerinin yıldızlarıyla büyülenerek şekillenen hayal dünyası, onu masallarla başlayan bir serüvenden öykü ve roman yazarlığına taşıdı. Dinlemeyle başlayan kitap sevgisi, zamanla okumaya, oradan da yazmaya dair bir tutkuya dönüştü.

Çocuklara yönelik bilimkurgu ve tarih konulu romanlar kaleme alan Tokgöz, her eserini ayrı bir heyecan ve titizlikle yazar. Bilimkurgu türündeki kitaplarında, hayal gücünün sınırlarını zorlayan maceralar ön plana çıkar. Tarihi olayları konu alan romanları ise çocukların hayal dünyasını mitoloji, fantastik öğeler ve bilimkurgu dokunuşlarıyla renklendirir. Tokgöz'ün eserlerinde merak, bilim ve teknoloji, efsaneler ve mitolojik karakterler, heyecan dolu maceralarla iç içe geçer.

1990 yılında Hacettepe Üniversitesi'nden mezun olan yazar, çeşitli gazete ve dergilerde makaleler yayınlamıştır. Gökbilim, teknoloji, mitoloji ve tarih alanlarında kaleme aldığı kitaplarıyla çocukların merakını uyandırmayı ve hayal dünyalarını zenginleştirmeyi sürdürüyor. Tokgöz'e göre merak, gelişimin ilk adımı, hayal ise onu takip eden adımdır.

KIZIL KÜRE

KIZIL KÜRE

Ceren, çıktığı yüksekçe bir kayanın tepesinde, yeni doğmuş olan Dünya'yı seyrediyordu. Işıl ışıl yıldızların arasında mavi bir boncuk gibi parlayan Dünya, Ceren'in hem içini ısıtıyor hem de yüreğini sızlatıyordu. İçini ısıtıyordu, çünkü orası canlılığın ve insanlığın kaynağıydı. Ay'da doğmuş olsa da o kendisini hep Dünyalı hissedirdi. Aynı zamanda, bu parlak mavi gezegene bakmak yüreğini sızlatıyordu, çünkü orada artık canlılık kalmamıştı. Nükleer savaş; dağı, taşı, toprağı, suyu ve akla gelebilecek her şeyi zehirlemişti. Dünya'nın atmosferi insana yabancıydı artık, yaşamı desteklemiyordu.

Ceren arkasında duran büyük kayaya yaslanmak istedi. Kafasını geriye hızlıca atmış olmalı ki başlığı kayaya çarptı. Kendi kendine, "Hay Allah! Şu Ay'ın düşük yer çekimine bir alışamadım gitti," diye mırıldandı. Bakışları kolundaki kontrol sistemine kaydı hemen. Başlığına bir şey olmadığını görünce rahatladı. "Bu sakarlıkla bir gün kırılacak bu başlık,

Ay'ın orta yerinde soluksuz kalacağım,” diye söylendi. Ak-
lından geçen kötü düşünceleri hemen kovup yeniden Dün-
ya'yı seyre daldı.

Ne kadar zamanın geçtiğini fark etmeyen Ceren, arka tara-
findan; yaslandığı kayanın üzerinden, önüne doğru Ay tozu
saçıldığını fark etti. Yüreği ağzına gelmişti. Oturduğu yer-
den sıçrayarak kalktı. Korkusundan ve telaşından öyle hızlı
kalkmıştı ki, ayağı bir kayaya takıldı. Yedi metre boyunca,
neredeyse uçuyor gibi havada süzöldükten sonra yere düştü.
Şiddetli bir şekilde düşmesine rağmen canı hiç yanmamıştı.
Dünya'dayken yere bu kadar sert düşse ciddi bir şekilde ya-
ralanırdı muhtemelen. Fakat Ay'ın yer çekiminin Dünya'nın
yer çekiminden altıda bir oranında düşük olması kurtarmıştı
onu. Burada ağırlığı sadece yedi kiloydu. Dünya'da olsa kırk
iki kilo gelecekti ve bu ağırlık yaralanmasına neden olacaktı.
Ay'ın sunduğu bir avantaj daha vardı. Yüzeyi yaklaşık on beş
santim kalınlığında Ay tozu ile kaplıydı. Bu katman, yumuşak
bir yastık gibi Ceren'i korumuştü. Ancak ince ve yapışkanlı
bir dokusu olan Ay tozları elbisesine yapışmıştı. Etrafı keskin
bir barut kokusu bürümüştü. Düşmesiyle birlikte Ay tozları
havalanınca bu koku daha da keskinleşmişti.

Ceren, şaşkınlığı geçer geçmez düştüğü yerden kalktı. Geriye
döndüğünde tüm heybetiyle Mavi'yi gördü. Mavi etrafa hav-
layıp duruyordu. Ancak Ay'da atmosfer olmadığı için birile-
rinin onu duyması mümkün değildi. O yine de her fırsatta
havlamasını sürdürüyordu. Köpek işte! Robot da olsa köpek
köpektir. İster Dünya'da olsun, isterse Ay'da.

Mavi yüzünden korkup Ay tozuna bulansa da, varlığı Ceren'i rahatlatmıştı. Kayaların ardında, karanlığın içerisinde doğru gelen Okan ve Müge'yi görünce daha da iyi hissetmişti. İçindeki korku ve telaş, yerini güven duygusuna ve neşeye bırakmıştı. Okan'ın başlığının ışığı Ceren'in tam gözüne geldiği için onları net bir şekilde göremiyordu, Okan'a ışığı ayarlamasını söyledi. Okan sözüne kayıtsız kalınca iletişim cihazının kapalı olduğunu fark etti.

Ceren cihazı açtığında Okan'ın telaşlı sesini işitti:

“Ceren nerelerdesin sen?”

“Buradayım işte.”

“İletişim cihazını da kapatmışsın!”

“Özellikle kapatmadım. Açmayı unutmuşum.”

“Çok endişelendik seni bulamayınca! Mavi olmasa bulamazdık da.”

Ceren, elbisesindeki ay tozlarını temizlemek için kolundaki düğmeye basarak cevap verdi:

“Mavi, tozu dumana katarak buldu beni zaten. Ay tozlarının hepsi üzerime yapıştı sanki! Zor temizlenir bunlar.”

“...”

Okan'ın hemen yanında duran Müge, Mavi'yi yanına çağırdı. Köpeğin tüyleri varmış gibi başını okşadı:

“Aferin sana Mavi. Çabuk buldun Ceren'i. Aferin.”

Mavi, metal kuyruğunu sallayarak gözlerinden hafifçe ışık saldı etrafa.

Müge, Ceren'e doğru dönerek konuştu:

“İyisin değil mi Ceren?”

“İyiyim iyiyim, sorun yok.”

Ceren çok iyi olduğunu göstermek için midir, yoksa afacanlık yapmak istediğinden midir bilinmez, ansızın göğre doğru sıçradı. Epeyce yükseldikten sonra Okan’ın arkasındaki kayanın üzerine çıktı. Ceren’in zıpladığını gören Mavi de hemen peşinden zıpladı. Kayanın üzerine değil de, Ay tozunun içine düştüğü için ortalık yine toza büründü. Bu defa üçü de ay tozlarından kaçamadılar.

Okan, Ceren’e çıkıştı:

“Ceren durup dururken neden zıplıyorsun böyle? Mavi’nin taklit edeceğini bilmiyor musun?”

Ceren kahkahayı bastı:

“Arkamdan gelip beni korkutmanın sonucu neymiş gördünüz işte. Ay tozlarıyla hep ben mi uğraşacağım, biraz da siz çalışın.”

Bu defa elbisesini temizlemeye çalışan Müge çattı Ceren’e:

“Allah aşkına Ceren! Bilerek yaptın bunu yani, öyle mi!”

Ceren bu defa daha da yükseğe zıplayarak Müge’nin yarım metre yakınına düştü. Ayakkabılarının etrafından saçılan toz zerrecikleri havada uçuşmaya başladı. Tabii çoğu Müge’nin üzerine kondu. Ay yüzeyinden toz kaldırmayı bir oyun olarak algılayan Mavi zıpır zıpır zıplamaya başladığında ise Ay gecesinin soğuğu üç kafadarın ve Mavi’nin sevinç çılgınlıklarıyla hafif hafif azalmaya başlamıştı bile...

Gecenin soğuk karanlığı ansızın aydınlandı. Yer, sanki deprem oluyormuş gibi sarsılmaya başladı. Üçü de yere